2000 de refuzuri în mai puțin de 8 ore

Eu cu Francisco, un coleg de muncă venit din Ecuador, ne pregătim de tura noastră ca fotografi la cea mai nasoală locație în care făceam poze.

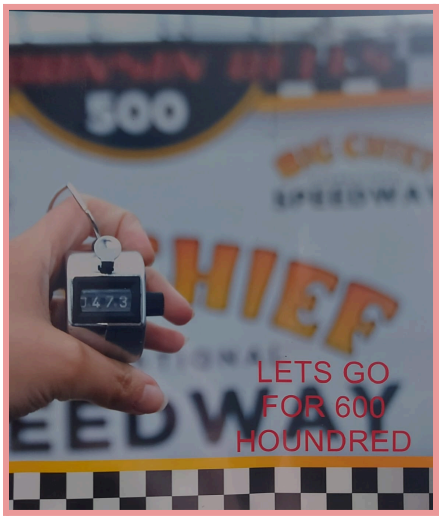
Timp de 8 ore, trebuie să stăm în fața unui raliu cu karturi pentru copii și adulți la cel puțin 40 de grade, în fum, miros de la mașini și gălăgie că abia te auzi cu colegul.

Dar nu asta e partea cea mai nașpa la locație.

Oamenii de acolo sunt super hyped. Abia au răbdare să stea la rând câteva minute...**apăi maximum 30 de secunde să facă poze.**

Asta e locația în care trebuie să vii pregătit psihic și emoțional, pentru că vei fi refuzat mult.

Eu și Francisco verificăm camera, transmițătorul și dacă avem chestiuța de numărat refuzurile pentru analiza performanței (ai poză mai jos).

Mă duc eu prima să fac poze, iar colegul stă la laptop să printeze și să le vândă.

„Hey guys, how are you? Let's take your entrance photo before your ride!" le zic primelor persoane.

„No thanks."

„It's just for fun, you don't have to buy it unless you like it and you want to."

„No thanks."

Primul refuz.

Nu-i bai când iei primul refuz. Problema este că, în spatele oamenilor care au dat primul refuz, se aflau alți 10. Și dacă primul refuză, și ceilalți refuză.

Mă uit la Francisco, el se uită la mine și din privire se vede că ne gândim la același lucru:

Tura asta o să fie minunată.

A trecut o oră de când am început și am ajuns la aproape 500 de refuzuri.

A fost cea mai cruntă oră pe care am avut-o la acel loc de muncă. De obicei în locația aceea vii pregătit să fii refuzat...*dar aproape 500 DE REFUZURI într-o oră?!*

Man, nimeni nu ne-a făcut training pentru asta.

În acea oră, în mintea mea urlam:

„VREAU ACASĂ."

„CE DRACU CAUT AICI?!"

„CE NAIBA E ÎN NEREGULĂ CU MINE?"

Deja când am depășit 500 de refuzuri, toată frustrarea, stresul și emoțiile se transformau în...**amorțire și nepăsare.**

Chiar începeam să facem haz de necaz.

„Why stop at 500? Let's go for 600! Maybe we reach 1000 until our shift is over.”
Râdeam cu Francisco.

Când am ajuns la 1000 de refuzuri, deja eram în punctul **zero fucks given.**

Orice NU primit era doar un număr. Și treceam la următorii.

Dar nu ne-am oprit la borna 1000.

Am avansat la 1250, 1500...până am depășit 2000 de refuzuri.

În acea zi, practic 2000 de persoane au trecut prin fața mea și au zis NU.

Unii mai ok, alții mai puțin.

După 2000 de refuzuri, nu mai ești aceeași persoană.

Dacă primele 500 de refuzuri într-o oră au durut și cântăreau enorm...

Cu cât a crescut numărul, cu atât a devenit mai ușor de acceptat. Și treceai la următorul om fără să te mai gândești la refuzul din urmă.

Așa se întâmplă și când devii freelancer și trebuie să faci față refuzurilor.

Poate un client cu care ai vrut să lucrezi nu a bătut palma cu tine.

Poate ți-a respins o idee sau un unghi care ți se părea fain.

Sau poate a zis că nu-i place cum scrii 🤷

Oricare ar fi motivul pentru care ai luat un NU, **să știi că devine mai ușor cu timpul.**

După ce primești în față mai mulți NU, you just get your grown up pants, suck it up and move on.

Cu fiecare NU primit, puterea lui scade ușor și nu te mai afectează ca înainte.

Înveți să faci haz de necaz.

Înveți să nu-l mai iei personal.

Înveți să treci mai departe, în loc să te ancorezi într-un refuz.

Așa evoluezi mai ușor decât dacă stai și îți consumi energia cântărind și analizând acel refuz din n-șpe mii de unghiuri, ca să-l înțelegi.